

Dovolte, abych se představila: jmenuji se a vy právě čtete příběh, který by vám měl přiblížit, jak vypadá můj život. Ještě na začátek bych ráda upozornila, že četba tohoto textu není povinná, takže jestli vám bude připadat nudný a vcelku nezajímavý, jednoduše ho nečtěte. Vzhledem k tomu, že se ale jedná o popis mého života, byla bych nemile překvapena, kdyby někdo na základě krátkého textu zavrhl možnost, že já jsem takhle ve svém životě spokojená. No nic, už to moc protahuji.

Tak kde začít? Asi něčím zajímavým, aby se to dalo číst. Jednou ze zajímavých věcí o mně bude asi fakt, že bydlím pouze se svojí maminkou a sourozenci. Neobvyklé, že? Jako jediná ve třídě nemám tatku, teda kromě Adama, který o tatínka přišel, když byl ještě dítě. Proto pokaždé, když někomu říkám, že nežiji s tatkou, musím rychle dodat, že je v pořádku a nic tragického se mu nestalo. Jednoduše si s mamkou nerozuměli, což se občas prostě stává. Teda ono to v mém okolí úplně běžné není, ale o to víc mamku obdivuji za to, jak to skvěle zvládá, platy žen jsou totiž podstatně nižší než u mužů a ona tak musí pracovat ve dne na MNV a po večerech šije oblečení pro sousedy a známé, aby nás vůbec uživila. Pravda, kdekdo na nás kouká skrz prsty, ale to je nepodstatné, když kolem sebe máte lidi, kteří vás zahrnují takovým množstvím lásky. Abychom se ale hnuli z místa, přejdeme k něčemu dalšímu.

Dalším zajímavým faktem o mně je to, že chodím do kostela, už kolikrát si soudružky učitelky zavolaly moji mamku, jestli to přece jenom nechce přehodnotit a návštěvy kostela zrušit, ani v tom se ale nenechala přesvědčit a stála si za svým. I když už se to občas začalo ubírat směrem, kdy soudružky poukazovaly na mou budoucnost a sprostě ji vydíraly. Ale ne, s mamkou nic nehne. Nejde o to, že potřebuje být rebelka nebo něco podobného, jenom si hájí věci, na kterých jí záleží.

Mimo pravidelné schůzky s náboženstvím taky navštěvuji pionýra. Je to tam fajn, hrajeme hry a učíme se novým věcem, díky tomu můžu taky v létě jezdit na tábor. Mamka s tím možná má trochu problém, ale nechce mi brát čas strávený s kamarády. Už chodím do páté třídy, takže svůj červený odznak jiskřiček jsem dávno vyměnila za pionýrský. Na střední škole se vstupuje do SSM, ale to hodně předbívám. Doteď si živě vybavuji, jak jsem jako prvňáček skládala slib jisker. „Slibuji dnes přede všemi jako jiskra jasná, chci žít pro svou krásnou zemi, aby byla šťastná.“ Už se docela těším až bude šátkovaná, je to velká událost, při které nosíme světle modré halenky a modré sukně, ale nejdůležitější je tam ten červený pionýrský šátek uvázaný kolem krku. Jinak veškeré oblečení, které mám, jsem buď zdělila, nebo mi ho ušila moje mamka. Bydlím v malé vesničce, takže o nějakých obchodech s módou si můžu nechat jenom zdát. Někdy bych se ale chtěla podívat do Tuzexu, o kterém všude slyším, platí se tam bony a je tam prý k dostání úplně všechno.

Abych se ale vrátila k těm velkým událostem, nedávno jsem byla na Spartakiádě v Praze, byly jsme vybrány, protože nám nacvičená choreografie pro mladší žákyně opravdu šla a dostaly jsme zelené sukýnky s oranžovou stuhou a bílým tričkem, tolik lidí na jednom místě jsem dlouho neviděla, byla tam hlava na hlavě a prodávaly se tam věci, ke kterým se jen tak nedostanete, všude plno banánů, pomerančů a mandarinek, které jsem jindy dostávala pouze od Mikuláše spolu s mojí oblíbenou tyčinkou Milenou. Spartakiáda v roce 1985 byla opravdu velkolepá akce, na kterou budu ještě dlouho vzpomínat.

No a co mě baví? Asi úplně všechno, učím se na flétnu a taky dělám gymnastiku, chodím ven s kamarády a skáčeme třeba panáka nebo přes švihadlo. A když zrovna nikde nelítám, tak koukám na Studio Kamarád na naší televizi Merkur, je to strašná legrace. Nejdřív ale povinnosti, pak až zábava. To znamená, že musím taky pomáhat doma, a především u dědy na poli. Od té doby, co odmítl vstoupit do JZD, mu náboráři dělají samé problémy, neustále mu mění půdu. Pokaždé, když už se mu podaří něco vypěstovat, přendají ho jinam a on tak musí začínat úplně od začátku. On je ale stejně neoblomný jako mamka, což má pravděpodobně po něm. I přes to všechno se to ale vyplatí, jak už jsem zmínila, není zde moc možností kde nakupovat, a to platí i u potravin. Ale jak děda vždycky říká, domácí je stejně nejlepší.